

Писателят всякога трябва да бъде в помощ на народа.

— Манифест го наречи, — рекох.

— Ха . . . видиш ли „манифест към всичко честно и безкористно в нашия живот“. — Сега, моля, направи го, тъй, малко по писателски. Дай му по-висок стил и тури огнени думи. Кажу нещо за Ботев и Левски! Може и за хаджи Димитър. Аз искам народът да разбере, що искаме ние, които носим върху плещите си министри и управляюци. Ние, пренебрегнатите и отхвърлените.

Нямаше какво да правя. Искях по-скоро да се отърва, взех ръкописа, прегледах го, поправих го, турнах му някоя и друга запетайка и му го върнах.

— Благодаря, рече той, — няма да забравя. Аз пак ще имам работа до тебе. Ако борбата ми се увенчае с успех, може и някоя биографийка да ми напишеш . . . Тя ще се харчи много, печалби ще имаш. А сега, сбогом. Благодаря ти. — Значи, манифест да го нарека?

— Манифест, манифест . . . Желая ти успех в борбата.